

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **J. K.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2019 r.,

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w W. (sygn. akt V K [...]), zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] (sygn. akt II AKa [...]),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 2 stycznia 2019 r. skazany J. K. wystąpił do Sądu Najwyższego o wyznaczenie obrońcy z urzędu wskazując, że jest w posiadaniu „nowych faktów w sprawie” i wyrażając wolę „nowego rozpatrzenia” sprawy (k. 2).

Zarządzeniem z dnia 15 stycznia 2019 r. Przewodniczący Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego uznał wniosek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu za jednoczesny wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] w sprawie II AKa [...] nakazując jego rejestrację w repertorium KO oraz zwrócił się do skazanego o udzielenie – w terminie 7 dni – informacji, jakie to okoliczności, wskazane w art. 540 k.p.k. i art. 540a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania

wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku (k. 4).

W odpowiedzi na to wezwanie, J. K. pismem z dnia 30 stycznia 2019r. przywołał treść art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., wskazał art. 425 k.p.k., dodając, iż „dopuszczono się przestępstwa”, czego nie wskazano w apelacji. Ponowił też prośbę o wyznaczenie adwokata z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, wynika jego oczywista bezzasadność.

Odnosząc powyższe do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pisma skazanego z dnia 2 stycznia 2019 r. i z dnia 30 stycznia 2019 r. nie zawierają argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez niego wniosku z podstawami wznowienia postępowania określonymi w art. 540 § 1 pkt 1 i 2, § 2 i § 3 k.p.k., czy też w art. 542 § 3 k.p.k. Ograniczają się one do podania podstawy prawnej wznowienia (zresztą określonej nieprecyzyjnie), nie przedstawiają zaś jakiegokolwiek uzasadnienia, w tym okoliczności, w oparciu, o które skazany domaga się wznowienia postępowania, co dopiero mogłoby wskazywać na zaistnienie koniecznych do tego przesłanek.

Skoro więc skazany nie zastosował się do wezwania zawartego w zarządzeniu z dnia 15 stycznia 2019 r. i nie przedstawił okoliczności, które mogą stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, należało postąpić w myśl art. 545 § 3 k.p.k. Podkreślenia przy tym wymaga, że regulacja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została również po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc wyznaczanie obrońcy z urzędu, skoro skazany nie podał w swoim wniosku jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.